

Avisen. Jeg synes, det er noget mærkeligt, men Ernst Meyer, som ingenting har gjort, skal altsaa ogsaa bort. Naa, jeg for mit Vedkommende vil sige, at naar man nu har stillet dette op som en Forudsætning fra Folketingsudvalgets Side — det er overordentlig radikalt, synes det mig, men er vel ud fra Princippet om en Pølse i Slagtetiden —, saa bør den Forudsætning nok ogsaa være vor Forudsætning.

Dette vil efter min Formening ganske væsentlig, maaske væsentligst, bidrage til at skabe Ro om Banken og genskabe Tilliden, thi det er netop det, den offentlige Mening fordrer, at alle disse Mænd, ikke alene de, som direkte har været med til at opstille og vedtage det falske Regnskab, men ogsaa de, der har siddet i Bankraadet og ikke gjort nogen som helst Fortrød, men bare har hævet deres Tantiømer i Stilhed og Ro og ikke beskæftiget sig synderligt udover det med Bankens Anliggender, ved denne Lejlighed fjernes. Paa dem alle hviler der et Ansvar, om end af lidt forskellig Art, og man kan særdeles godt have Medlidenhed med en og anden, som forsvinder ved denne Lejlighed. Jeg for mit Vedkommende skal f. Eks. nævne en Mand som Bankdirektør E. Rasmussen, der er en Banktekniker af første Rang paa visse Bankspejlers Omraade, og som ganske sikkert har ydet Banken et uvurderlig godt Arbejde. Jeg hører ogsaa til dem, der i nogen Maade beklager selve Glückstadts Bortgang. For mig er der noget usmageligt ved at se ham blive gjort til Genstand for den *Hetze*, han har været ude for i den senere Tid, thi Forholdet er jo aldeles ikke det, at han ingen Fortjeneste har af Den danske Landmandsbank, at alt, hvad han har gjort, skulde være „Svindet“. Virkeligheden er den, at under hele den Periode, hvor der var gode Konjunkturer, først altsaa under den store Konjunkturperiode før Krigen — han tiltraadte i 1910 — op til 1914 og saa under den følgende meget stærke Krigskonjunktur var han i høj Grad den rette Mand paa den rette Plads. Man maa jo ogsaa sige, at han hævede Landmandsbanken op fra at være i Landsformat til at være i Verdensformat. Tag de Aar, hvor der ikke var Tale hverken om aabnbare eller skjulte Tab, men kun om voldsom Fortjeneste under hans Styre, hvor Banken vokser og vokser, ikke alene vokser i den Forstand, at den af og til sluger en lille Bank, men vokser, om jeg saa maa sige, organisk i Kraft af, at Omsætning og

Forretninger voksede, nemlig Perioden 1910 — 18. Balancen forøgedes da med over 1 Milliard Kr., Egenkapitalen voksede til det dobbelte, Nettooverskuddet fra 5—6 Millioner om Aaret til 36 Mill. Kr., Indestaaende paa Folio fra 10¹/₂ til 62 Mill. Kr., paa Kontokurant fra 67 til 421 Mill. Kr., alle Tal, som slaaende uimodsigeligt godtgør, at der i den Tid i Spidsen for Banken har staaet en Mand, der har forstaaet i høj Grad at banke dette Pengeinstitut op. Og lad mig tilføje, at medens Landmandsbanken ved hans Faders Død endnu var i en vis Afhængighed af tysk Kapital, som den var mærket af lige fra den første Tid, er der netop under Emil Glückstadts Ledelse sket en Emancipation derfra. Den for Landmandsbanken frugtbare Forbindelse med fransk og amerikansk Kapital er netop fuldbyrdet i hans Periode. Men Ulykken var, at han i saa udpræget Grad var en optimistisk Natur, der passede i en Opgangsperiode, men som ingenlunde havde de Træk, der hører til for at kunne gennemgaa en Nedgangsperiode. Og saa kom der altsaa en Verdenskonjunktur, der vendte sig imod ham med en Styrke, med en Voldsomhed, som man aldeles ikke kender noget Sidestykke til i det økonomiske Livs Historie. Der er jo forskellige Naturer. Der er dem, de fineste og bedste Købmænd som f. Eks. Mænd af H. N. Andersens Slags, der siger: det første Tab er det bedste, og som straks bøjer sig for Vinden, der er sprunget om. Der er andre som f. Eks. Brødrene Pereira, der grundlagde Crédit Mobilier, hvis Udvikling i meget minder om Landmandsbanken, Folk, som forsøger at staa imod, forsøger gennem Aktieopkøb at stimulere Markedet, med andre Ord, forsøger at skabe en vis Periode, hvor man holder igen og venter paa, at Konjunktoren nok en Gang vil vende. Og venter med Rette, thi Konjunkturerne vender sig ogsaa en Gang. Men saa længe kan Menneskene ikke vente, medmindre de havde Formuer saa store som Rockefeller. Og det har nu vist sig, at selv en saa kapitalstærk Bank som Landmandsbanken ligesom i sin Tid Crédit Mobilier heller ikke kan vente længe nok. En Nedgangskonjunktur vil oftest være saa længe, at den knækker den, som vil staa imod den.

Glückstadt savnede efter min Mening først og fremmest Menneskekundskab. Medens hans Fader i H. N. Andersen saa den, som var den rette Mand, er Glückstadts Valg af sine nære Medarbejdere, af Cheferne for de store Foretagender, han